

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 252/2021-76

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV Gn 20/20/1000-8 z 28. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 9 ods. 1 Nariadenia európskeho parlamentu a rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov o voľnom pohybe týchto údajov (ďalej len „nariadenie EÚ 2016/679“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie napadnutým uznesením generálnej prokuratúry. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadostučinenie 22 000 000 eur a náhradu trov konania 415,51 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

2.1. Sťažovateľka sa 28. januára 2015 formálne vzdala funkcie sudkyne Okresného súdu Bratislava I z dôvodu pokračujúcich zásahov inými zložkami štátnej moci do nezávislosti súdnej moci v konaní, v ktorom bola zákonnou sudkyňou. Vzdanie sa funkcie považuje sťažovateľka za absolútne neplatné, pričom je stále sudkyňou Okresného súdu Bratislava I, nemá prerušenú funkciu, avšak svoje povolanie nevykonáva pre prekážku na strane zamestnávateľa – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a čaká na rozhodnutie „OČTK a súdov“.

2.2. Od 22. februára 2018 do novembra 2018 začali nezákonné zásahy do základných práv sťažovateľky, a to účelovým a nezákonným sledovaním informačno-technickými prostriedkami ako počítač, mobil, ako aj neznáma súkromná osoba vydávajúca sa za rodinného advokáta v obydlí sťažovateľky, čím bolo zasiahnuté do súkromia sťažovateľky (od 10. augusta 2018 do novembra 2018).

2.3. Sťažovateľka je účastníčkou konania na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 25Ps/3/2019 týkajúceho sa jej obmedzenia spôsobilosti na právne úkony. Podnet podala Okresná prokuratúra Bratislava V z dôvodu zlého zdravotného stavu sťažovateľky. Zákonou sudkyňou v tomto konaní je Mgr. Eva Suchová, proti ktorej sťažovateľka podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Zákoná sudkyňa umožnila 30. júla 2019 nazrieť a vyhotoviť si kópie zo súdneho spisu vyšetrovateľovi NAKA (■■■■ ■■■■ ■■■■ ■■■■), a to bez predchádzajúceho súhlasu sťažovateľky.

2.4. Proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície v Bratislave (sp. zn. ORP-20/1-VYS-B4-2020 z 17. januára 2020) podala sťažovateľka sťažnosť. O sťažnosti rozhodla generálna prokuratúra namietaným uznesením s odôvodnením „*nie je dôvodná*“.

II.

3. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že predmetné uznesenie je nezákonné, poukazuje na nesprávnosť výroku napadnutého uznesenia a porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, a vytýka tiež porušenie ústavných práv z dôvodu dovolenia nahliadnutia orgánom činným v trestnom konaní do spisového materiálu v civilnom konaní (o obmedzení spôsobilosti na právne úkony).

III.

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením generálnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava (sp. zn. ORP-20/1-VYS-B4-2020 z 17. januára 2020).

5. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval podstatné argumenty sťažovateľky, ktorými sú skutočnosti 1. prekročenie právomoci zákonnej sudkyne (v konaní vedenom na Okresného súdu Bratislava IV vedenom pod sp. zn. 25Ps/3/2019, a to spôsobom odporujúcim zákonu a normám vyššej právnej sily tým, že do vyšetrovacieho spisu založil fotokópie listín vyžiadané zo spisu, ktorého predmetom je konanie o obmedzenie spôsobilosti sťažovateľky na právne úkony a získané informácie využil pri rozhodovaní o trestnom oznámení sťažovateľky, pričom v uznesení NAKA tieto skutočnosti aj boli uvedené, a 2. uznesenie NAKA a uznesenie generálnej prokuratúry predstavujú nezákonné rozhodnutia, konania, ktoré im predchádzali, nespĺňajú ústavnú požiadavku spravodlivého konania a uznesenia nespĺňajú požiadavku náležitého odôvodnenia rozhodnutia.

6. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je koncipovaná rozsiahlo, sťažovateľka v nej opisuje skutkové okolnosti, cituje právnu úpravu, uvádza tiež právnu teóriu vo vzťahu k ustanoveniam právnych predpisov. Súčasťou ústavnej sťažnosti sú tiež všeobecné konštatovania ako napríklad, že „*ide o nezákonné a nespravodlivé uznesenia*“ alebo „... *konania, ktoré im predchádzali nemajú nič spoločné so spravodlivým konaním...*“, pokiaľ však ide vymedzenie súvzťažnosti medzi namietaným porušením toho-ktorého práva a okolnosťami, ktorými sťažovateľka porušenie práv odôvodňuje, toto v ústavnej sťažnosti nie je uvedené náležitým spôsobom. Z ústavnej sťažnosti nie je vždy jednoznačné, v čom spočíva porušenie toho-ktorého práva. Ústavný súd však nepristúpil k výzve sťažovateľky na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže skutočnosti vyplývajúce z ústavnej sťažnosti a jej príloh nedávajú ústavnému súdu ani po jej eventuálnom doplnení priestor pre potenciálne prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ani v takom prípade by totiž nebolo možné dospieť k záveru, že okolnosti veci indikujú porušenie práv vymedzených sťažovateľkou.

7. Napriek vytýkaným nedostatkom s ohľadom na celkový kontext ústavnej sťažnosti ústavný súd vymedzil, že sťažovateľka vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie dôvodí skutočnosťou, že vyšetrovateľ si vyžiadal (neoprávnene s nedôvodným poukazom na § 3 Trestného poriadku) informácie zo spisu vedného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25Ps/3/2019, tieto aj využil pri rozhodovaní o trestnom oznámení sťažovateľky, predmetné informácie sa premietli aj do uznesenia NAKA a toto neoprávnené konanie vyšetrovateľa nebolo uznesením generálnej prokuratúry konštatované.

8. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 39 ods. 3 a § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označila za porušovateľa svojich práv.

9. Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľka v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzila v petite návrhu, t. j. skúmal, či napadnutým uznesením generálnej prokuratúry došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a tiež práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia EÚ 2016/679 s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

10. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ich aplikácia sa v sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zásade viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľky, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľky je zjavne neopodstatnená (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, IV. ÚS 281/2012).

11. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že účelom práva na súkromný a rodinný život je ochrana jednotlivca proti svojvoľným zásahom verejnej moci a obdobne ústava nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické osoby a právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené (I. ÚS 13/2000, III. ÚS 375/2018).

12. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyzdvihol pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a súkromia osoby implikujúci požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. III. ÚS 194/06, III. ÚS 759/2017).

13. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/2000, III. ÚS 153/2016).

14. Zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže výnimočne viesť k porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty práva na súkromný život zaručeného čl. 8 dohovoru. Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia či fyzického násillia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (podobne II. ÚS 182/2017, III. ÚS 173/2018).

15. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom (v tejto veci k inému orgánu verejnej moci), z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi, resp. iným orgánom verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04). Pretože sťažovateľka uplatnila námietku prekročenia právomoci vyšetrowateľa v súvislosti s vyžiadaním si informácií zo spisu Okresného súdu Bratislava IV vedeného pod sp. zn. 25 Ps 3/2019 až v konaní pred ústavným súdom, hoci tieto mohla efektívne uplatniť v sťažnosti z 1. októbra 2019 podanej proti uzneseniu NAKA, ústavný súd na posúdenie ich eventuálneho porušenia napadnutým uznesením generálnej

prokuratúry nemá právomoc, a vo vzťahu k týmto námietkam preto ani nie je možné konštatovať porušenie základného práva uvedených v záhlaví tohto uznesenia. V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol s poukazom na nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

16. Vo vzťahu k zvyšným námietkam sťažovateľky uvedeným v ústavnej sťažnosti, ktorými dôvodila porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na už citovaný § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

17. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na uznesenie č. k. I. ÚS 241/2019 zo 4. júna 2019, v ktorom v obdobnej veci sťažovateľky konštatoval, že ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky, nemohli porušiť jej zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom ultima ratio, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

18. Ústavný súd v naznačenom kontexte poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru (napr. IV. ÚS 55/09 alebo IV. ÚS 180/09), podľa ktorej vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu.

19. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

20. Ústavný súd konštatuje, že z uznesenia generálnej prokuratúry (v spojení s jemu predchádzajúcim uznesením NAKA, ktoré je z hľadiska ich odôvodnení potrebné vnímať ako celok) vyplýva, že NAKA i generálna prokuratúra pri vyhodnocovaní trestného oznámenia sťažovateľky vychádzali jednak zo skutočností ňou popísaných v trestnom oznámení, po vyhodnotení obsahu trestného oznámenia, doplnených údajov a z poznania základných skutkových okolností posudzovaného prípadu orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že skutkový dej popísaný sťažovateľkou nevykazuje znaky trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa a ani iného trestného činu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že podania sťažovateľky boli posúdené s ohľadom na ich obsah v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a orgány činné v trestnom konaní sa zaoberali trestným oznámením sťažovateľky a jeho doplnením ako celkom s ohľadom na všetky skutočnosti v ňom uvádzané. Nemožno sa preto stotožniť s námietkou sťažovateľky, že rozhodnuté bolo dosiaľ len o čiastkovom skutku obsiahnutom v jej trestnom oznámení. V tomto smere preto nie je opodstatnená ani námietka, že o skutkoch všetkých podozrivých bolo potrebné vykonať spoločné konanie.

21. Ako už bolo naznačené, odôvodnenie uznesenia NAKA a uznesenia generálnej prokuratúry nemožno posudzovať izolovane, pretože konanie NAKA a konanie generálnej prokuratúry z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 86/2011). Vzhľadom na uvedené nemožno urobiť záver ani o absencii náležitého odôvodnenia napadnutého uznesenia generálnej prokuratúry.

22. Ústavný súd konštatuje, poukazujúc na citované časti odôvodnenia uznesenia NAKA a uznesenia generálnej prokuratúry, že podaným trestným oznámením v spojení s jeho doplnením sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberali. Po preverení veci dospela prokurátorka generálnej prokuratúry k záveru totožnému so záverom vyšetrovateľa NAKA, že neboli zistené skutočnosti, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Prokurátorka generálnej prokuratúry tiež konštatovala, že v postupe vyšetrovateľa NAKA neboli zistené nedostatky ani porušenie zákona.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh konštatuje, že generálna prokuratúra sa v primeranom rozsahu zaoberala sťažnosťou sťažovateľky a o tejto riadne rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jej rozhodnutie (v spojení s uznesením NAKA), je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný. Vo vzťahu k sťažovateľke ako oznamovateľke trestného činu bol riadne splnený jej zákonný nárok na to, aby sa jej podaniami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili. Námietky

sťažovateľky týkajúce sa riadneho odôvodnenia uznesenia, nezaoberania sa skutkom ostatných podozrivých a potreby vykonania spoločného konania o skutkoch všetkých podozrivých vzhľadom na už uvedené nie sú dôvodné.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, II. ÚS 340/2014, IV. ÚS 423/09, z novej judikatúry porov. II. ÚS 620/2016, III. ÚS 654/2017).

25. Poškodený môže namietat' porušenie svojich práv vo vzťahu k danému trestnému konaniu iba vo vzťahu k obdobiu, keď bol účastníkom tohto konania s cieľom dosiahnuť odškodnenie proti konkrétnej osobe, hoci táto osoba nebola ešte obvinená (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Loveček a ďalší proti Slovensku z 21. 12. 2010, sťažnosť č. 11301/03, bod 53). Ústavný súd však už v minulosti rozhodol, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je ani právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09).

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že podstata tohto článku ústavy spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že generálna prokuratúra nie je v rámci trestného konania orgánom verejnej správy, ale orgánom činným v trestnom konaní nevýdávajúcim správne rozhodnutia. Je teda už na prvý pohľad zrejmé, že tu chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a ňou napadnutým uznesením generálnej prokuratúry. Rovnako tak chýba príčinná súvislosť aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy, ktorého obsahom nie je základné právo, ale povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie práv sťažovateľky zaručených ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 16 dohovoru napadnutým uznesením generálnej prokuratúry.

28. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným uznesením generálnej prokuratúry a sťažovateľkou tvrdeným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 16 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení. To isté platí aj vo vzťahu k uplatnenému nariadeniu EÚ 2016/679. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

29. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa prejednávania a rozhodnutia nezávislým a nestranným orgánom činným v trestnom konaní, pričom o napadnutom uznesení rozhodla prokurátorka generálnej prokuratúry, kde vykonáva svoju prokurátorskú činnosť dcéra sťažovateľky, ktorá má byť podľa nej jednou z príčin, ale aj sústavným pokračovaním zásahov do zdravia sťažovateľky a že napadané uznesenie je výsledkom zaujatosti, a nie nestrannosti prokurátorky generálnej prokuratúry, ústavný súd uvádza, že z uvedeného nie je možné vyvodiť, že medzi namietaným uznesením generálnej prokuratúry a sťažovateľkou tvrdeným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých uznesení, zrušiť napadnuté uznesenia, uloženie povinnosti orgánom činným v trestnom konaní konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia).

31. Sťažovateľka svojím podaním z 3. mája 2020 uplatnila námietku zaujatosti proti sudcovi Mojmirovi Mamojkovi. Ústavný súd o tejto námietke nerozhodoval, pretože sudca Mojmír Mamojka sa vzdal funkcie sudcu ústavného súdu, a preto sa námietka zaujatosti stala bezpredmetnou.

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu